

IANCU LAURA

Ősz

átszíneződik előbb, aztán megfenyeget
végül, eltűnik hajadról a szín
két végről égő gyertyafény

beérkeznek lábnyomaid:
a szomjas pór-iszákok,
a nyitott könyv ülésrendjén átrendezik
a mennyországot

nem boldogulok veled én
összeforrtak a tagok
szerelmünk toló-
kocsiin

iroda(lom)

egy pad, egy kerti gondolat
s már itt is vagy
ki sehol sem vagy csak lenned kellene
(mert miért ne)

túlbőgöd majd a szarvast
s juhász gyula, áprily lajosék
hogyne tudnák, hogy nem az övék
csak vérbe kapták lélegzetiül

amit soha sem láttak
mert sehol sem vagy
mióta rád találtak

s mint
hulló
vérdarabok
örök anna maradok

menny(ország)

a 4-től 6-ig kiesett. Már megbocsásd nekem
máskor meglesz és eleven

a szemüveded ne feledd, távolra kerültem
idén az ősz hiába jön, én Prágába mentem

egyedül persze, vagy Karjalába tán
mit számít, hol fűrt belém a gyilkos titán

igen, jól hallod, műtöttek: betűim szétszórták
a koldus cigarettát vett, elszívta az agyát

így állunk, ne feledd, ha jössz: 4-től 6-ig zárva
valaki kinyit majd neked, nem fáradtál hiába